Amors handtlangare.

Af Igeborg Vollquartz.

(Forts. från förra numret).

— Nej, fru borgmästarinna, efter *denna* förklämning kan jag inte räcka er handen. — Ni får urskulda, men jag är ärlig. — Om borgmästarinnan inte förstår mig, behöfver ni blott se på den där rosetten.

— Men — men! utbrast den värda damen, då hon fick syn på det föremål fru Paulsson pekade på, — hur har den kommit hit? I hela tre dagar hafva vi vändt upp och ned på hela huset för att hitta den rosetten — hvarje vrå är genomsökt — och så hänger den där!

— Är det då inte en present från er till fru Dahlberg? frågade lilla fru Paulsson, som åter började hämta sig.

— Men käraste, svarade borgmästarinnan, — när har det blifvit skick och bruk, att man ger bort sina presenter? Hur den kommit hit, vet jag inte, men som present från mig har den åtminstone inte kommit.

— Ja, men fru Dahlberg, ni sade ju, började fru Paulsson.

— Ja, afbröt fru Dahlberg henne, — jag sade att det var en present — det är den också — inte från borgmästarinnan, men — ja, nu kan ni alla lika gärna med en få reda på det — här såg hon sig triumferande omkring i kretsen — det är min blifvande svärdotter, Maria Larssons första gåfva till mig — det anspråkslösa och ödmjuka sätt hon valde att sända den på har helt vunnit mitt hjärta. Jag har i dag skrifvit till henne och hoppas att om ett ögonblick kunna presentera henne för er alla.

Det blef en paus. Damerna sågo förlägna på hvarandra. Alla fru Paulssons bekanta hade reda på den fatala historien med rosetten, liksom borgmästarinnan ej heller hade dolt för sina vänner den vilda jakt, som anställts i hennes hem efter samma föremål. Endast doktorinan var alldeles oberörd. Hon satte sig raskt i länstolen, där rosetten låg — äfven nu med ytterkläderna på, hon hade aldrig tid att lägga af dem — och hon var den första, som bröt tystnaden.

— Ja, det får jag då säga, det var en riktig öfverraskning, fru Dahlberg. Får jag gratulera! Och det var Marias knyppling som fällde utslaget? Ja, då fick ju gamla fröken Stenberg rätt, när hon sade, att den var underbar. Men berätta nu för oss de närmare omständigheterna — ni sade, att det var ett sådant anspråkslöst sätt hon skickade er gåfvan på — hur bar hon sig åt?

— Äh, sade fru Dahlberg småleende och hötte skälmskt med fingret, — förställ er nu inte, fru Mörner!

Doktorinnan såg frågande på sin värdinna.

— Jag förstår inte riktig, hvad ni menar? sade hon, men för sig själf tänkte hon, att fru Dahlberg med anledning af dagen druckit en likör för mycket till kaffet.

— Jag menar endast, upprepade frun i huset, — att ni gjorde er sak riktigt bra, fru Mörner, och därför vill jag också nu i alla damernas närvaro säga er mitt varmaste tack för den vänliga andel ni haft i att bana väg för, kan jag säga — för förlofningen.

Damerna hade under den största förvåning sett på hvarandra, medan fru Dahlberg talade, nu vändes alla blickar mot fru Mörner, i hvars ansikte man läste en nästan idiotisk förvåning. Hon tog sig förvirrad åt hufvudet.

— Men min bästa fru Dahlberg, stammade hon, — är det jag, som mist förståndet eller är det ni? Hvad andel har jag i, att ni ändtligen blifvit förståndig nog att gifva ert samtycke till förlofningen?

— Jag förstår inte, fru Mörner, hvarför ni vill frånkänna er er andel i saken — det är ju en god gärning, sade fru Dahlberg förebrående. — Ja, vände hon sig till damerna, — det är verkligen ingen annan än fru Mörner, som brakt mig den lilla rosetten från Maria. Hon började först helt fint tala om Marias knyppling, och emedan jag ju inte kunde veta, hvarthän hon ville med det pratet, afbröt jag henne, och då hon sedan inte vågade ge mig rosetten, lade hon den blott i stolen här efter sig — här fann jag den i tordags, då vår snälla doktorinna hade gått.

— Det här var då mer än mystiskt, utbrast borgmästarinnan, — ni fann rosetten här i tors dags, då fru Mörner gått från er, och vi saknade den hos oss i torsdags, då fru Mörner gått från oss! Hur kan detta hänga ihop?

— Nej, nu får det verkligen vara nog, utbrast den eljest joviala doktorinnan, högröd af raseri, — jag sitter inte här först som en narr och sedan för att bli beskylld för att hafva stulit — jag förstår inte ett ord af alltsamman!

Och trots både borgmästarinnans och fru Paulssons protest steg den vredgade frun upp från sin plats och rusade på dörren.

Hon hade hunnit ungefär till tamburdörren, då Natalia med ett utrop for efter henne.

— Vänta litet, fru Mörner, ni tappar något.

Doktorinnan vände sig om, snibben af något hvitt syntes under kanten på hennes knappa. Vid den rörelse hon gjorde, då hon vände sig om, gled det hvita ända ned, och Maria Larssons knypplade rosett, som förut legat på länstolens rygg, låg nu på fru Dahlbergs förmaksgolf.

Alla sågo bestörta på hvarandra. Förvånade utrop hördes, och ett ljus gick upp fru Dahlberg.

— Ja, så måtte det ha gått till, utbrast hon, det är utan tvifvel — här ha vi förklaringen!

Och nu blef det ett prat och et berättande damerna emellan, och ett befriande utbrott af skratt ljöd genom rummet. Borgmästarinnan och lilla fru Paulsson funno åter hvarandra och blefvo de sötaste vänner, och doktorinnan roade sig kungligt åt det sätt, hvarpå hon "släpat omkring Maria Larssons knypplade rosett" som hon själf sade. Stämningen hade blifvit hög bland födelsedagssällskapet, då dörren plötsligt gick upp, och den, som i allra egentligaste mening (visserligen utan att i minsta mån ana det) gifvit anledning till hela denna förveckling, inträdde tyst och anspråklöst. Under det allmänna virrvarret hade fru Dahlberg för ett ögonblick glömt såväl den förlorade rosetten som Maria Larsson, men då hon nu en gång beslutat, att denna hennes födelsedag skulle bli Karls förlofningsdag, gick hon hastigt öfver golfvet fram till den unga flickan, presenterade henne för sällskapet som sin sons blifvande hustru, hvarefter hon omfamnade henne och gaf henne en hjärtlig kyss.

Det var länge sedan Maria hade blifvit omsluten af ett par kärleksfulla modersarmar, men hon hade visst ofta längtat därefter ty hon tryckte sig så innerligt intill sin svärmoder och återgäldade hennes välkomstkyss så hjärtligt, att fru Dahlberg kände sig rikligt belönad för sin eftergifvenhet och icke skänkte den förlorade rosetten en tanke. I Marias tacksamt strålande ögon läste hon något, som var mera värdt än all världens vackraste handarbeten. Det var en hel liten rörande scen, som obetingadt föll i damernas smak. Medan alla samlades kring Maria för att lyckönska henne, skickade frun i hemlighet Natalia efter Dahlberg och Karl, och dessa båda infunno sig också snart, tack vare Natalias öppenhjärtighet, mera förtjusta än öfverraskade. Det öfverlämnades åt svägerskorna att förklara hemligheten för Maria, och kort efter att de förlofvades skål druckits, upplöstes sällskapet.

Sällan hade damerna i Skvallerköping gått så upprymda från ett födelsedagskalas. Pratande och skrattande gingo de i klungor nedför gatan tillsamman.

—Det var då något af det förunderligaste jag upplefvat, sade borgmästarinnan.

— Ja, det är nästan öfvernaturligt, inföll fru Paulsson.

— Och ändå har det gått alldeles naturligt till, slöt fru Mörner. — Ser ni, kärleken har vida större makt än någon tror, och Amor har många vägar och många sätt! Ja, skratta ni bara, men den lille näsvise guden har helt enkelt begagnat mig som sin handtlangare — där har ni förklaringen!

Och eftersom frun själf tycktes nöjd med denna förklaring, så voro de andra det också,men från den dagen hette den hederliga, visitlystna doktorinnan aldrig annat i hela Skvallerköping än "Amors handtlangare"!

Margareta,

Den stora klockan på centralbangårdens perrong slog sju, och ännu hade icke tåget västerifrån, som skulle inträffa 6,42, anländt. Det var således öfver en kvart försenadt, hvilket med stor otålighet konstaterades af de icke så få personer, som gingo väntande af och an på perrongen för att mottaga slägtingar och vänner, hvilka skulle komma med detta tåg. En af de mest otåliga bland de väntande var en lång, mager herre, som med skyndsamma steg gick fram och tillbaka och hvart ögonblick tog upp sin klocka för att se, hvad den nu var, och för att förarga sig öfver, att den blef allt mer och mer utan att tåget gjorde minsta tecken till att visa sig. Han var tydligen en man, som icke var van att vänta, och en hvar, som kände det minsta till justitierådet Bergs privata och offentliga lif, visste också, att liksom intet urverk kunde vara mera precist än han själf var, så fanns det ingen människa, som fordrade en större punktlighet af andra än just han, och här gick han nu, tvungen att vänta på en liten flicka under det att tekoket puttrade därhemma och Emma och Cornelia, hans systrar, naturligtvis icke kunde begripa, hvar han blef af. Naturligtvis blefvo de löskokta äggen nu alldeles kalla, och den lilla varma rätt som Emma hade tillagat i kväll, hade ej heller godt af att vänta — det var då alldeles odrägligt att tåget inte kunde komma. Fanns det något i världen, som borde vara punktligt, så var det då verkligen en sådan institution som järnvägarna, men de voro just raka motsatsen — i samma ögonblick hördes en långdragen, skärande pipa, och efter ännu en stunds väntan kom tåget långsamt in på perrongen, där det stannade med ett ryck. Dörrarna öppnades, och passagerarna stego ut. Justitierådet började nu liksom alla de andra att söka efter den han väntat på; han titade in i alla kupeerna, men fann icke den sökta.

Alltmera förargad och otålig blef han, då han märkte, att perrongen långsamt tömdes, utan att han ännu sett den unga flicka han sökte efter. Hade hon kanske icke kommit med tåget? Hade han stått här som en narr? Det fattades sannerligen bara detta?

Plötslígen hörde han en mild, melodisk röst ropa sitt namn, och i det han vände sig om, såg han in i ett par vackra, blå flickögon, som med en barnsligt frågande blick stirrade på honom.

— God dag, farbror Andreas! Känner du inte igen mig?

Justitierådet satte sin pince-nez på sig.

— Hvad för något, är detta Margareta? Nej, aldrig i världen hade jag känt igen dig! Du har ju blifvit stora, vuxna flickan! Nå, välkommen, min flicka, men skynda dig nu litet, så att vi kunna — —

— Jag skulle gärna vilja gifva dig en kyss, farbror, men jag har så mycket att bära.

Mot sin vilja blef justitierådet litet generad. Det var ju mycket frimodigt och barnsligt tillitsfullt af denna unga flicka att vilja gifva honom en kyss till välkomsthälsning, men uppriktigt sagdt — det var så förskräckligt länge sedan han kysst någon, att han nu kände sig besvärad — och därtill på perrongen inför allas ögon! Tänk om någon af hans kolleger i magistraten tillfälligtvis fanns här nere och såg det, hvad skulle man säga nästa dag uppe på rådhuset? Han lät därför helt enkelt, som om han icke hört den första hälften af Margaretas ordoch svarade:

— Ja, hvad är det för mycket du har att bära? Hvad har du under kappan? Kom, låt mig hjälpa dig!

— Äh nej, farbror, svarade Margareta i en halft förskräckt, halft hviskande ton. — Låt mig för all del först komma ut från stationen, så skall jag vara dig mycket tacksam, om du längre fram vill hjälpa mig — men inte här. Jag är så rädd, att konduktören skall märka, att jag dragit, honom vid näsan.

— Dragit konduktören vid näsan! Hvad är det för ett uttryck I himlens namn, Margareta, du har väl inte narrat honom med din biljett

— Ack nej, visst inte, farbror Andreas, kom nu bara fort med, så skall jag visa dig, hvad det är.

Ganska oroad följde justitierådet den unga flickan genom väntsalen ut ur stationen, och först då slog Margareta sin kappa åt sidan och framtog ur sin famn en liten förskrämd kanariefågel i en bur, som hon till justitierådets stora förskräckelse räckte honom, vidare en liten svart, krushårig pudelvalp, som hon satte på benen på trottoaren snodden, i hvilken den var bunden, och slutligen ett litet mörkt föremål, som hon hastigt stoppade ned i justitierådets ytterrocksficka, utan att han märkte det. Och därpå sade hon, i det hon drog en suck af lätttnad:

— Äh, Gud ske lof! Det var då väl, att jag fick dem smugglade med. Jag var så rädd för, att Trofast, den lille stackaren, skulle kommit i hundkupen! Nu springer jag in efter min koffert, farbror — passa väl på Pipi och Trofast under tden!

Och innan justitierådet fick tid att protestera mot att bli satt till vaktare af den unga damens små skyddslingar, var hon försvunnen med sitt polletterkvitto i handen.

Där stod justitierådet, och förargad var han. Hvad var det för ett sätt att så där utan vidare låta honom stå här till offentligt beskådande med en fågelbur i ena handen och en hundvalp i den andra! Det hade ju varit rimligare, att han hade tagit reda på kofferten, medan hon, den unga flickan, själf passade sina — sina — sina — sina husdjur. Justitierådet kunde för ögonblicket icke finna någon annan benämning, som var tillräckligt nedsättande för att uttrycka hans momentana förakt för dessa små skapade varelser. Och nu började till på köpet kanariefågeln af alla krafter att sjunga, och valpen gläfsade ganska högt. Det var just en treflig situation! Förargad och rent af uppbragt skyndade han in på stationen igen för att få tag i den unga damen, i afsikt att gifva henne en tillrättavisning, som kunde lära henne, hur hon skulle uppföra sig mot en farbror. Ty det gällde ju att strax säga sin mening utan skonsamhet och barmhärtighet, så kunde man ju alltid längre fram — nåja, där kom hon ju precis lagom. Täck var hon onekligen, utomordentligt täck, söt och barnslig trots sina — ja, hur gammal kunde hon väl vara? Omkring tjugo år var hon säkert. Hur mildt och vänligt hon talade till den gamle bäraren! Hon är bestämdt en älskvärd flicka. Det är ju möjligt, att hon icke anar, att hon gjort något mindre passande, och det är måhända bäst, att icke banna henne genast. Kanske sedan, ja, man kan ju alltid göra det sedan — —

— Se här, farbror, ropade hon emot honom och vinkade med sitt paraply; — här är jag igen, och nu kommer bäraren med min koffert. Är du mycket ond på mig, farbror lille, för att jag bad dig passa på mina två små vänner? Det var nog skamligt gjordt af mig, det vet jag mycket väl, men hvad skulle jag göra?

Och Margareta såg på honom med ett alldeles förtrollande, ångerfullt uttryck i sitt vackra ansikte.

— Nä — nej, visst inte, min kära flicka! Jag har med — hm! nöje gjort dig den lilla tjänsten. Men låt oss nu komma upp i droskan. Tanterna vänta med stor längtan på oss.

Och en stund därefter rullade de fram genom stadens gator, under det att Margareta berättade om sin moder och sig själf och kom med en mängd frågor om tanterna och det nya hem, som nu skulle öppna sig för henne under hennes vistelse i hufvudstaden, under det att justitierådet halft i tankar hörde på och svarade. Han öfvervägde inom sig, hur det skulle gå med kanariefågeln och hunhvalpen, som i fröken Margaretas ögon tydligen voro vida viktigare och betydelsefullare varelser än hon själf, och han hörde endast som i en dunkel dröm berättelsen om, hur hon gömt hundvalpen för konduktören och endast genom ett par medresande damers välvilja förmått rädda det lilla kräket från att bli dömd till transport i hundkupe och ofta den varit nära däran att förråda sig själf genom sitt gläfsande. Halft mekaniskt stack han handen ned i sin ytterrocksficka för att taga upp sina handskar, men han drog den med förskräckelse till sig igen, Han hade märkt, att något lefvande rörde sig nere i fickan, och steg hastigt upp från sin plats med utropet: "Gud hjälpe mig, jag tror sannerligen, att jag har ett lefvande djur i min ficka!"

Margareta blef blossande röd, då justitierådet nu halade upp en liten sköldpadda ur fickan jämte ett par bruna handskar.

— Det är min sköldpadda, farbror, sade hon helt spak. — Du får ursäkta, att jag alldeles glömde att bedja dig om att få den tillbaka. Jag lade den nämligen från mig i din ficka, då jag skulle hämta kofferten.

— Jaså — å — hm! nå — hm! jaså, det är din sköldpadda? Hör, min flicka, — har du kanske ännu flera djur med dig? Ty i så fall skulle jag vilja bedja dig komma fram med dem allesamman på en gång, så att jag slipper flera obehagliga öfverraskningar!

— Nej, farbror, jag har endast tre, men dem håller jag också mycket af, att jag inte kan tänka mig möjligheten att skiljas från dem. Det gör så innerligt ondt, om du är ledsen åt dem.

Och Margareta blickade åter på justitierådet med sina rörande, troskyldiga ögon, som gjorde honom så varm om hjärtat och strax afväpnade honom, så att han blott svarade henne, att han var — hm! — alls inte ledsen åt de där djuren — hm! — visst inte. Om hon blott lagade, att de icke vållade för stor oro och för mycket besvär hemma, ty Emma och Cornelia voro känske litet nervösa och lättretliga och tålte därför inte mycket väsen eller starka ljud. Att det var han själf, som var nervös och retlig, att både Emma och Cornelia och jungfrun smögo sig omkring på filtskor för att icke störa honom, när han kom hem från kontoret, var ett faktum, som icke stod klart för hans medvetande lika litet som han ännu var på det rena med, att Emma och Cornelia voro de blidaste och fogligaste kvinnor i världen och att hela deras lifsuppgift bestod i att göra honom lycklig och glad, ty för honom lefde och andades de.

Justitierådet hade nyss fyllt femtio år, och Emma och Cornelia voro respektive femtiofem och femtiosex. Det var således blott fem—sex års skilnad i ålder, men denna lilla åldersskillnad, som endast i barndomen och ungdomen har så stor betydelse, fortfor ännu för systrarna att hafva samma betydelse, så att de alltjämt betraktade Andreas som den lille bortskämde brodern, som hela huset måst rätta sig efter, ända sedan han var gosse. Honom, den yngste af dem alla, älskade de öfver allt på jorden och beundrade i samma grad. En stor sorg för dem var, att justitierådet aldrig velat gifta sig, men det låg naturligtvis däri — menade systrarna — att han ännu icke funnit någon flicka, han tyckt om, ty att han kunde få hvilken ung flicka han pekade på, om hon så var den vackraste, rikaste och älskvärdaste flicka i världen, det var naturligtvis höjdt utom allt tvifvel. Att Andreas hade sina små besynnerligheter, var pedantisk i sitt sätt och mycket skygg gent emot det kvinnliga könet, som om han menade,att de icke satte riktigt värde på honom —, detta kunde systrarna icke se. De hade ännu icke uppgifvit hoppet om, att han en dag skulle hemföra en ung, älskvärd ach vacker flicka som sin brud. Och hur skulle de icke tillbedja och älska den unga kvinna, som ville göra deras käre bror lycklig! Hur önskade de icke af hela sitt hjärta, att det skulle ske, utan att på minsta sätt tänka på,hvilken tomhet de säkert själfva skulle känna öfver att icke längre hafva sin käre Andreas att sörja för.

Med mycket betänkliga miner hade de sett på hvarandra, då Margareta höll sitt intåg i deras hem. Henne själf funno de vacker och snäll, men hvad som skrämde dem var de tre djur hon hade med sig; icke för deras egen skull, men hur skulle Andreas kunna finna sig i att hafva en kanariefågel och en hundhvalp i sitt tysta och fridfulla hem! Och så satt till på köpet Margareta vid bordet och berättade med sitt muntra skratt om de tre djurens bedrifter på resan dit och om, hur lustigt det var, att hon genom list hade fått lof att hafva dem hos sig, alla tre. Emma och Cornelia tittade ängsligt på brodern. De visste, att han i sin korrekthet aldrig skulle kunna gilla att han—ens påskämt —narrade en offentlig institution genom att kringgå dess regler och undandraga sig de förpliktelser, som reglementet föreskref. Men till deras stora förvåning teg han icke blott vid berättelsen om Margaretas tydliga brott mot järnvägsreglementet, utan han tycktes till och med ursäkta och roa sig åt hennes friska, oskyldiga skälmaktighet, och om han än på skämt uttalade sitt ogillande af hennes tilltag, gjorde han det dock på ett sådant sätt, att hon förstod, att han icke var ond på henne — tvärtom.

Med förvåning hörde Emma och Cornelia honom säga, att han icke trodde kanariefågeln skulle besvära honom med sitt kvitter, om Margareta, som hon bestämdt lofvat, behöll honom uppe på sitt lilla vindsrum; Trofast kunde ju ligga i köket hos gamla Anna, och skölpaddan — som har det stolta namnet "Sköldungen" — gjorde ju icke mycket väsen af sig, så att, om de ville som han, så fick Margareta lof att behålla alla sina tre älsklingar hos sig, men naturligtvis måste hon passa på att hålla dem i sådan tukt, att de icke på något sätt vållade oro.

Om de ville som han! En dylik eftergifvenhet och hänsynsfullhet voro de icke vana vid hos justitierådet. Och så talade han hela tiden, som om det var endast för deras skull han var så ängslig, att det skulle bli någon oro. Hvad han var god och omtänksam! Men de förstodo sig icke på honom den kvällen; de märkte nog, att han tyckte bra om Margareta, men att han skulle visat sig så eftergifvande gent emot henne, det hade de icke tänkt sig möjligheten af. Ännu ett skäl till förvåning skulle de få, då Margareta sent på kvällen sade god nott för att gå upp på sitt rum. Efter att hafva kysst sina tanter, räckte hon justitierådet handen och sträckte sina röda läppar upp emot honom, i det hon sade:

— Nu skall du få den kyss jag är skyldig dig, farbror Andreas, och hjärtligt tack skall du ha, för att du tagit så vänligt emot mina små vänner.

Och så kysste hon justitierådet, och det allra märkligaste var, att han efter något betänkande kysste henne igen, men väl var det, att det var så mörkt, så att ingen kunde se, hur röd i ansiktet justitierådet var under den märkvärdiga och sällsynta akten.

(Forts.)

Lifvet

Förnyadt. Vänstra sidan svårt angripen.

Kunde få ett anfall af förlamning när som hälst.

Dr. Miles' Nervine gaf mig nytt lif.

"Jag önskar härmed intyga att jag användt Dr. Miles Remedies en hel del, särskildt Restorative Nervine, hvilket gjort värkliga undervärk för mig. För sex år sedan led jag af nervsvaghet samt äfven för tre år sedan, då jag började använda Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag tog det i sex månader, samt har taget en dosis då och då under de sista två åren. Jag är så att säga, en ny man, och känner mig som om jag fått börja mitt lif om igen. Jag brukade ha svåra anfall af mycksjudom, men sedan jag använte Nervine kan jag äta nästan hvad som hälst. Jag undersöktes i Omaha af en framstående tysk läkare, för tre år sedan. Han sade, att jag kunde vänta mig en förlamning när som hälst; att hela vänstra sidan var lilla angripen. Detta var just innan jag började använda Dr. Miles' Restorative Nervine. Mitt arbete har i två och ett halft år varit mycket påkostande för nerverna. Jag är prästman och reser genom mitt distrikt, ungefär två tusen mil om året, och prädikar öfver hufvudtaget fem gånger i veckan, förutom alla affärsmöten och de mångfaldiga pliktter och omsorger, som äro förbundna med mitt kall. Tack vare Dr. Miles' Restorative Nervine har jag blifvit fet, oaktadt detta hårda arbete, och väger jag nu ett hundra nittio-sex skålpund, nästan tjugo skålpund mer än jag någonsin vägt. Jag rekommenderar Nervine, hvar hälst jag drager fram, till alla, som lider af nerver, hjärtat eller magkommor." — Rev. M. Myers, Presiding Elder, Free Methodist Church, Correctionville, Ia.

Alla apothekare säljа och garantera första flaskan af Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa- och hjertsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

SVEA Sångboken FRITT!

För att introducera vår nya Katalog till alla af denna tidnings läsare vilja vi sända alldeles fritt till hvar och en, som skickar oss 10 fullständiga namn och adresser, ett exemplar af en 48-sidig Sångbok, innehållande de nyaste svenska sångerna. Skrif idag.

JOS. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

Ett fint Nål-Etui FRITT

Till en hvar, som inom 30 dagar insänder **50 cents** för ett års prenumeration på *Svensk Family Journal*.

Denna extra premie

tillfaller såväl gamla som nya prenumeranter. En vacker och nyttig gåfva, oumbärlig i hvarje hus. Innehåller 115 olika nålar af finaste kvalité.

Dessutom gifves som premie så långt förrådet räcker till **Fick-kalender för 1907** samt en af följande böcker efter eget val, nemligen: *Patron Jönssons Memoirer* af Sigurd; *Herr Pettersons Husprediknigar* af do.; *Skizzer och Berättelser* af do., *Stjernkrogen* af Adolf Streckfuss; *Dödsringen* af Alfred Friedmann eller *John Frisk*, roman af Manfred. Alla böckerna häftade i godt omslag.

Sänd i dag 50 cents i money order eller frimärken till

C. Rasmussen Pub. Co.

720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Emigrantöden

Svensk-amerikanska skildringar

Af FELIX VIVO. Pris 25 Cents

INNEHÅLL: "Godt nytt år—De blågula färgerna—Var hennes pris för högt?—För frans skull—Lyckans hjul är rundt—Kalle Svensons flyttning—Ingen är hjelte, när han friar—Bättre och sämre folk—Fästmannen—En gång i lifvet, men ej mera—Ögonens begärelse—Lifvet på en pinne—Han tog lifvet förlätt—Lovisa på hörnet—En qvinnobragd—Processionen—Nemesis—Lilla Moja—Fjerde budet—Det kan komma bra till passen gång—Tända endast mot lådans plån—Sonn ära—Ett handslag öfver hafvet—Ingen undgår sitt öde.

Hundår och Lyckodagar.

Fjorton intressanta svensk-amerikanska berättelser, teckнade af

FELIX VIVO. Pris 25 Cents.

NYSS UTKOMMEN.

INNEHÅLL: Egna-hems-tvågan—Lyckopenningen—Femte bönen—Vackra ögon—Julbesöket—När Kalle Ekstedt skref hjäl "svenska Posten"—Åttenstraditioner—Vårsol—"Help your self"—Klockeklang—Pengarne, som torkade in—Mors förhoppningar—Hjertats nyckel heter sång—När julljusen tändra.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,

720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

SE HIT!

De urgamla berömda Egyptiska

Zigenare-Spåkorten

ETT KOMPLET SPEL.

Mycket intressant och spännande Sällskapsspel.

Förträffligt medel Mot dåligt Humör Anvisning medföljer.

Hvar och en kan förutsäga sina och äfven andras öden medelst de berömda spåkorten. Anvisning på svenska språket medföljer. Intressant i umgängeskretsar. Vi skänka dessa kort alldeles frit till hvar och en som skaffar endast en ny prenumerant.

Svensk Familj-Journal

Minneapolis, Minn.